

Arrest

nr. 286 966 van 30 maart 2023
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op het arrest nr. 278 169 van 30 september 2022 waarbij de debatten worden heropend en de behandeling *sine die* wordt uitgesteld en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol (zaak RvV X).

Gelet op de beschikkingen van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2019.

1.2. Eerste verzoekster wordt op 28 oktober 2021 en 3 mei 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Tweede verzoekster en derde verzoeker, de minderjarige kinderen van eerste verzoekster, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 8 juni 2022.

1.4. Tweede verzoekster en derde verzoeker worden op 14 november 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.5. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') ten aanzien van eerste verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 8 december 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van tweede verzoekster en derde verzoeker beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing genomen ten aanzien van N.P., M.D.C., eerste verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Libertador, Caracas (Hoofdstedelijk district, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. In 2003 begon u een relatie met J. A. Z.. Jullie gingen inwonen bij uw moeder en samen hebben jullie drie kinderen. In 2010 besloot J. – die Chavist was - toe te treden tot de colectivo van La Piedrita uit de wijk 23 de enero, de wijk waar jullie woonden. Er werd hem verteld dat zij meededen aan marsen en maatschappelijk werk. U was hier tegen omdat u wist dat colectivos gewapende groeperingen waren. Op 1 oktober 2014 werd Robert Serra, een voormalig volksvertegenwoordiger, vermoord. Een dag later kwam J. naar huis en vertelde hij dat ze hem verplicht hadden om Robert Serra te vermoorden. Hij vertelde u ook dat La Piedrita zich bezig hield met illegale activiteiten. Hierna wenste J. te stoppen bij de colectivos. Wanneer hij dit begin 2015 meldde aan de lokale aanvoerder van La Piedrita, V. S., vertelde die hem dat hij enkel de colectivos kon verlaten als hij en zijn gezin dood zouden zijn. U en J. besloten hierop uit elkaar te gaan om jullie kinderen te beschermen tegen de bedreigingen van V. S.. J. ging bij zijn moeder wonen op tien minuten rijden. Hij kwam ongeveer om de twee weken zijn kinderen bij uw moeder bezoeken. In januari 2016 begon u een relatie met S. G. C. A. (O.V. [...]). Op 20 maart 2016 liep u samen met uw dochter J. op straat wanneer u achter u het geluid van motors hoorde. Bij het omkijken merkte u dat het om colectivos ging en één van hen reed uw dochter aan. De persoon op de motor stopte en zei dat hij jullie zou vermoorden indien J. de colectivos zou ontvluchten. Nadat zij vertrokken, ging u met uw dochter naar het ziekenhuis – zij had enkele verwondingen – en belde u J. op om hem dit alles te vertellen. J. zei dat hij niet altijd inging op de oproepingen van de colectivos, maar dat hij bij de colectivos zou blijven om de veiligheid van de kinderen te waarborgen. U besloot echter om Venezuela te verlaten omdat u uw kinderen niet aan dit gevaar wou blootstellen. Omdat er op dat moment een materiaalschaarste was, konden uw kinderen geen paspoort bekomen. U vertrok op 30 juni 2016 samen met uw partner C. naar de Dominicaanse Republiek met het doel daar een woning te huren. Op 15 juli 2016 keerde u terug naar Venezuela om uw kinderen op te halen. Zij hadden echter nog steeds geen paspoort, maar enkele dagen later kwam er dan toch materiaal toe om paspoorten te maken. Op 11 augustus 2016 vertrok u dan opnieuw naar de Dominicaanse Republiek samen met uw kinderen. Op de Dominicaanse Republiek werkte u twee maanden in een discotheek alvorens u zwanger werd van C., waarna u zaken op straat begon te verkopen. U beviel van een dochter. Na verloop van tijd zei uw ex-partner dat u de kinderen kon terugsturen naar Venezuela en dat er geen gevaar meer was. U stemde hier mee in en eind november 2017 stuurde hij twee vliegtuigtickets op waarmee J. en J. op 17 december 2017 terugkeerden naar Venezuela. J(x). reisde pas op 11 januari 2018 omdat J. dit ticket later doorstuurde. Uw kinderen gingen bij uw moeder inwonen. Zo'n vier maanden later, eind april, begin mei 2018, belde J. u op en vertelde hij dat de colectivos hem opnieuw dwongen om iemand te vermoorden, maar dat hij dit weigerde. Hij vertelde u dat de bedreigingen snel zouden hernemen. Ongeveer een week later werd u

opgebeld door J(x). die vertelde dat zij en haar broer en zus op straat bedreigd waren geweest. Hierbij gezegd werd dat hun woning in brand zou gestoken worden. Er werd aan uw kinderen gevraagd waar u en J. waren. U belde hierna met J. waarbij u hem vertelde wat er gebeurd was en hij zei dat hij niet wist dat zoiets zou gebeuren. De kinderen bleven bij uw moeder wonen en naar school gaan. Een viertal dagen later zagen de kinderen deze colectivos opnieuw terug en bracht J(x). u hiervan op de hoogte. U vroeg aan uw moeder om uw kinderen niet meer naar school te sturen, maar uw moeder stelde voor om te wachten of er nog een incident zou gebeuren of niet. Enkele dagen later contacteerde J(x). u opnieuw waarbij zij vertelde dat zij terug op straat waren tegengehouden waarbij naar hun vader was gevraagd. Daarbij werd gezegd dat J. moest verschijnen bij hen, zo niet zou hij vermoord worden. U contacteerde J. opnieuw. U vroeg hem waar hij was en wat hij aan het doen was, maar hij vertelde u hier niets over. U vroeg aan uw moeder om de kinderen niet meer naar school te laten gaan, waarna uw moeder met de school overeenkwam dat zij nog één keer per week naar school gingen om hun taken in te dienen. Dit deden zij in het gezelschap van uw moeder. U had hierna geen contact meer met J. , maar van uw moeder hoorde u dat hij af en toe de kinderen nog bezocht. Op 19 juli 2018 bezocht J. de kinderen bij uw moeder en wanneer hij na afloop de woning verliet stonden er colectivos hem op te wachten. Er ontstond een tumult, maar J. slaagde erin weg te lopen. Er werd echter op J. geschoten waarbij hij geraakt werd. Hij werd nog naar het ziekenhuis gebracht, maar bij aankomst werd hij dood verklaard. Een drietal maanden na het overlijden van J. kwamen de colectivos naar de woning van uw moeder. Zij vielen binnen en namen haar vast. Er werd haar gevraagd waar u was en er werd gezegd dat u moest terugkeren omdat u over vertrouwelijke informatie beschikte. Uw moeder zei hen dat u binnenkort weer naar Venezuela zou keren, maar dat u problemen had met uw documenten. De colectivos vertrokken van bij uw moeder en hielden zich een tijdje koest. Op 15 juni 2019 zat uw zoon J. aan het raam van de woning van uw moeder wanneer er een groep colectivos langskwam en hem opmerkte. Er werd op hem geschoten en een kogel kwam vlak bij hem terecht. Uw moeder belde u op om u te vertellen wat er gebeurd was. U contacteerde een vriendin van u met de vraag of de kinderen daar konden verblijven. Uw moeder bracht hen de volgende dag naar deze vriendin waar zij onderdoken. Zij volgden enkel nog online les. Op 2 augustus 2019 keerde u terug naar Venezuela samen met uw jongste dochter M. die een reisdocument van de Venezolaanse ambassade had gekregen. U keerde terug voor uw kinderen en u verbleef eveneens bij deze vriendin. U kwam een tweetal keer buiten om identiteitsdocumenten voor uw in de Dominicaanse Republiek geboren dochter te bekomen. U vermomde u steeds wanneer u buiten kwam. Op 19 november 2019 vertrok u opnieuw naar de Dominicaanse Republiek samen met uw jongste dochter. U had niet voldoende geld om voor iedereen tickets te kopen en uw oudste drie kinderen bleven in Venezuela bij deze vriendin. Op 22 november 2019 nam u een vlucht naar België waar uw partner C. reeds eerder naartoe was gereisd om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen voor de problemen die hij had gekend in Venezuela. Op 27 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Wanneer u hier was zocht u informatie op over de colectivo La Piedrita. Zo kwam u erachter dat zij zich bezig hielden met diefstal, drugs en afpersing. U dacht dat de asielpprocedure snel afgehandeld zou zijn en u uw kinderen snel zou kunnen overbrengen. Gezien dit langer duurde, boekte u vliegtuigtickets voor J. en J(xx).. Uw zoon kreeg geen toelating om de luchthaven van Venezuela te verlaten omdat er geen hostess was om hem te begeleiden op de vlucht van Istanbul naar Brussel. Uw jongste dochter kreeg wel de toelating, maar zij strandde in Istanbul. Zij kreeg geen toelating tot het Belgische grondgebied. Uw dochter werd teruggestuurd naar Venezuela. Uw kinderen doken opnieuw onder bij uw vriendin. Op 9 januari 2021 kwam de FAES (Fuerzas de Acciones Especiales de la Policía Nacional Bolivariana of de Speciale Eenheden) langs bij uw moeder waarbij ze vroegen waar u was. Zij antwoordde dat u nog steeds niet was teruggekeerd, maar dat alles klaar was voor uw terugkeer. Zij gingen ook langs bij de bovenbuurvrouw van uw moeder omdat daar een vrouw woonde die net was teruggekeerd uit het buitenland. Zij hadden een vermoeden dat u dit was.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort en het originele paspoort van uw dochter M.; kopieën van de geboortektes en paspoorten van uw kinderen Y(x)., J(xx) en J. ; een kopie van de medische voorgeschiedenis van uw moeder uit augustus 2014; een kopie van een overlijdensakte van uw ex-partner J. A. Z., d.d. 5 augustus 2018; twee foto's van verwondingen die uw dochter opliep op 20 maart 2016; twee foto's van een kogelinslag op de woning van uw moeder op 15 juli 2019 waaronder één met uw zoon J. ; twee foto's van uw ex-partner J. , waarvan één met aanhangers van het Chavisme; enkele foto's van V. S., leider van de colectivos in La Piedrita; enkele foto's van een groep colectivos van La Piedrita; twee foto's van mensen uit uw wijk die samenwerken met de colectivos; foto's van Robert Serra, een voormalig volksafgevaardigde, samen met V. S.; enkele nieuwsberichten over wat colectivos doen uit 2017 en 2020; een screenshot van een nieuwsbericht over materiaalschaarste in Venezuela; drie nieuwsberichten over de FAES uit 2019 en 2020; drie foto's betreffende uw deelname aan een manifestatie op de Dominicaanse Republiek op 23 januari 2019 ter gelegenheid van het inzweren van Juan Guaidó als interim-president;

drie foto's betreffende uw werk in de Dominicaanse Republiek; kopieën van vliegtuigtickets op naam van uw dochter J(xx) en uw zoon J. op datum van 22 en 23 december 2020 voor een reis van Caracas naar Brussel via Istanbul; een screenshot van een conversatie met een reisbureau waarbij de toegang tot het Belgische grondgebied werd ontzegd aan uw dochter J(xx); een kopie van een brief van de ambassadeur van de interim-regering van Venezuela in België en de Europese Unie, d.d. 24 december 2020, betreffende de situatie van uw dochter J(xx), gericht aan de Belgische ambassade in Colombia; een e-mail, d.d. 18 januari 2021, waarin u uitlegt dat u België niet heeft verlaten; vijf screenshots waarmee u wil aantonen dat u ten tijde van de vlucht van uw kinderen in december 2020 zich in België bevond; een filmpje van 9 januari 2021 waarbij de FAES u kwamen zoeken bij uw moeder thuis. Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat per e-mail, d.d. 16 november 2021, uw en zijn opmerkingen op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud over waarbij enkele correcties op de genoteerde verklaringen werden aangebracht, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven werd gewijzigd. Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud legde u op 4 mei 2022 via e-mail nog een kopie neer van uw identiteitskaart alsook een krantenartikel, d.d. 15 maart 2018, waarin een filmpje staat waarop uw ex-partner naast V. S. staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u en uw kinderen – waarvan de oudste drie nog steeds in Venezuela ondergedoken zijn (CGVS, p. 11) - gedood zullen worden door de colectivo La Piedrita omwille van de problemen die uw ex-partner en de vader van uw drie oudste kinderen met hen kende (CGVS, p. 10-11). U bent er evenwel geenszins in geslaagd deze vrees te onderbouwen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal merkwaardigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen omtrent de colectivo La Piedrita waar uw toenmalige partner J. zich in 2010 bij aansloot. U verklaarde dat u zich hiertegen verzette omdat u wist dat de colectivos gewapende groepen waren opgezet door Chavez ter bescherming van het vaderland. U had eveneens al gehoord over hen in het nieuws (CGVS I, p. 12 / CGVS II, p. 3). Verder blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat V.S., die La Piedrita in 1985 stichtte, verantwoordelijk wordt geacht voor een aantal moorden gepleegd voor 2010 – hoewel hij nooit gearresteerd werd - waardoor hij door toenmalig president Hugo Chavez als een crimineel werd bestempeld. Bovendien eiste hij in 2009 de verantwoordelijkheid op voor verschillende bomaanslagen tegen onafhankelijke media en oppositiepartijen. Voorts wordt La Piedrita aanzien als één van de meest gewelddadige colectivos. In het licht van voorgaande mist het dan ook elke geloofwaardigheid dat u in 2010 nog nooit gehoord had van deze beruchte colectivo La Piedrita die actief was in de wijk waar u steeds gewoond had, en/of van hun leider V.S. (CGVS II, p. 2-3). Gelet op voorgaande informatie is het dan ook op zijn minst bevreemdend dat u beweerde dat uw toenmalige partner tot deze colectivo zou toetreden omdat hij een chavist is en met het idee om enkel maatschappelijk werk te verrichten (CGVS I, p. 12 / CGVS II, p. 4). Voorts verklaarde u dat uw toenmalige partner in oktober 2014 u vertelde dat hij door La Piedrita gedwongen werd om Robert Serra te vermoorden (CGVS I, p. 13 / CGVS II, p. 4-5). Volgens wat u weet nam J. deel aan marsen, deed hij sociaal werk en deelde hij spullen uit aan de kinderen bij La Piedrita. Het is dan ook opmerkelijk dat u aan J. nooit gevraagd heeft waarom hij plots deze moord diende te plegen (CGVS II, p. 4-5).

Gelet op uw bewering dat net door deze feiten uw problemen begonnen, weet uw verklaring dat u alles wou vergeten, niet te overtuigen. In hetzelfde licht is het opvallend dat u niet weet of er ooit iemand gearresteerd of beschuldigd werd van deze moord (CGVS II, p. 5). Opnieuw blijkt uit informatie

beschikbaar op het CGVS dat reeds snel na de moord het Venezolaanse regime de schuld legde bij Colombiaanse paramilitairen. Verder is het opmerkelijk dat u niet weet hoe het komt dat J. , die reeds bij de moord op Robert Serra (i.e. oktober 2015) u liet weten la Piedrita te willen verlaten, uiteindelijk pas in 2015 dit aan la Piedrita kenbaar maakt. Jullie hebben er ook nooit over gesproken. U wist evenmin wat J. nog deed voor la Piedrita na de moord op Robert Serra. Ook dit heeft u hem nooit gevraagd (CGVS II, p. 6). Dat u van bovenstaande zaken niet op de hoogte bent en een opvallend gebrek aan interesse hieromtrent vertoont, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, ondermijnt dan ook danig de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw toenmalige partner lid was van La Piedrita.

Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat jullie, doordat J. afstand wou nemen van La Piedrita, problemen kenden, op de helling te staan.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de colectivo La Piedrita doordat uw ex-partner J. niet steeds inging op hun oproepingen, blijkt trouwens uit uw houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u na het incident van 20 maart 2016, waarbij uw dochter werd aangereden door een colectivo en jullie bedreigingen ontvingen omdat uw ex-partner J. niet steeds inging op de oproepingen van de colectivos, besloot om Venezuela te verlaten (CGVS I, p. 10). U voegde hier aan toe dat u uiteindelijk na drie maanden, op 30 juni 2016, Venezuela verliet en naar de Dominicaanse Republiek reisde zonder uw kinderen omdat er geen materiaal beschikbaar was voor hun paspoorten (CGVS II, p. 11). Het is echter bevreemdend dat hoewel u verklaarde dat u sinds dit incident van 20 maart besloten had dat u uw kinderen niet wou blootstellen aan deze bedreigingen, u evenwel gedurende de periode dat u nog in Venezuela verbleef geen enkele voorzorgsmaatregel nam, noch had u overwogen om met uw kinderen zich in afwachting van de afgifte van hun paspoorten ergens anders in Venezuela te vestigen dan in uw ouderlijke woning (CGVS II, p. 8-10). Uw uitleg dat u op dat moment enkel dacht om uw kinderen uit Venezuela te halen (CGVS II, p. 8-10), kan hier dan ook maar moeilijk overtuigen. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u dan twee weken later, op 15 juli 2016, reeds terugkeerde naar Venezuela om uw kinderen op te halen (CGVS I, p. 10). De vaststelling dat u dit deed zonder dat u zekerheid had of er op dat moment materiaal aanwezig zou zijn voor paspoorten en dat u geen plan had indien deze materiaalschaarste lang zou duren (CGVS I, p. 10, 17 / CGVS II, p. 10), houdt rekening houdend met uw verklaring dat de materiaalschaarste net de reden was voor uw eerdere vertrek zonder kinderen in alle redelijkheid geen steek. De door uw advocaat op het einde van uw persoonlijk onderhoud opgeworpen opmerking dat het niet correct is van het Commissariaat-generaal om het argument te gebruiken dat u niet wachtte op de paspoorten van uw kinderen om te vertrekken (CGVS, p. 24), doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de terugkeer van uw kinderen naar J. eind 2017/begin 2018, mag het verder op zijn minst verbazen dat wanneer J. u enkele maanden later opbelde om te vertellen dat hij geweigerd had om iemand te doden en dat de bedreigingen zouden hernemen (CGVS I, p. 18-19), u, noch J. voorzorgsmaatregelen namen betreffende de kinderen (CGVS II, p. 11). Immers u verklaarde dat u reeds een week later opgebeld werd door uw dochter J(x) die u vertelde dat zij en haar broer en zus werden aangesproken door enkele mannen die zeiden dat ze hun woning in brand zouden zetten, dat zij op zoek waren naar u en J. en dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS II, p. 12). Hoewel u hierna met J. belde over deze bedreigingen, overlegde u niet met hem over eventuele maatregelen die genomen konden worden. Integendeel, uw kinderen bleven bij uw moeder wonen en hun school voortzetten (CGVS II, p. 12). Het is pas nadat zij een tweede keer bedreigd werden dat uw kinderen nog maar één dag naar school gingen (CGVS II, p. 13). Het is weinig verder geloofwaardig dat, hoewel u verklaarde dat u na deze tweede bedreiging wel nog contact had met J. , u hem evenwel niet vroeg of hij bij de colectivos bleef en of hij nog problemen kende (CGVS II, p. 13, 15). Uw verklaring dat u zich niet wou bemoeien in zijn leven omdat u al veel problemen had door de kinderen (CGVS II, p. 15-16), kan in deze geenszins overtuigen. Immers, het de al dan niet deelnemen van J. aan de activiteiten van de colectivos had een directe invloed op de veiligheid van uw kinderen. Dat hij u dit niet zou vertellen (CGVS II, p. 15), is een loutere veronderstelling. Wat betreft uw verklaringen dat u veronderstelde dat hij wel nog bij de colectivos bleef doordat u hem zag op een foto bij een artikel dat dateert van 18 maart 2018 – en dat u eveneens neerlegde - samen met V.S. (CGVS II, p. 13-14), kan uw nalaten in voorgaande niet herstellen. Immers, u gaf zelf aan dat u dit artikel pas was tegengekomen na het overlijden van J. (CGVS II, p. 14). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Zo heeft u steeds bij uw moeder ingewoond, die nog steeds dezelfde woning huurt, en werkte u voor uw vertrek uit Venezuela in 2016 bij een restaurant (CGVS I, p. 4-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulía, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld

tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, de identiteit van uw kinderen en de medische voorgeschiedenis van uw moeder worden hier niet betwist, net zomin als uw pogingen om uw kinderen naar België te laten overkomen. De foto's van uw dochter tonen enkel dat zij verwondingen heeft, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin zij deze opliep. De overlijdensakte toont enkel dat J. A. Z. om het leven kwam door middel van een vuurwapen, maar zegt niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Hieruit kunnen evenmin de gevolgen voor u en uw gezin afgeleid worden. De foto's betreffende het balkon van uw moeder laten niet toe om zonder meer te besluiten dat dit om een kogelinslag gaat. De foto's van uw ex-partner, V.S., de colectivos in La Piedrita, mensen die met hen samenwerken en deze van Robert Serra laten niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. Het artikel waarin uw ex-partner op een filmpje te zien is in de nabijheid van V.S. is onvoldoende op te besluiten dat J. daadwerkelijk actief is geweest bij la Piedrita, dat hij probeerde er afstand van te nemen en dat jullie daardoor problemen kregen. De nieuwsberichten betreffende de colectivos en de FAES, die geen betrekking hebben op uw persoon, zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Het nieuwsbericht betreffende de materiaalschaarste is niet van die aard om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw activiteiten in de Dominicaanse Republiek, met name uw deelname aan een manifestatie en uw job, welke u wenst aan te tonen met enkele foto's, worden niet betwist. Het filmpje van de inval van de FAES bij uw moeder toont enkel personen op straat, maar zegt niets over de omstandigheden waarin plaatsvond. De door u en uw advocaat overgemaakte opmerkingen per e-mail na afloop van het persoonlijk onderhoud brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing genomen ten aanzien van Z.N., J.V., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen en de gegevens in jouw administratief dossier werd jij geboren op 18 maart 2006 te Caracas, Venezuela en heb jij de Venezolaanse nationaliteit. Jouw ouders heten N. P. M. D. C. (O.V. [...]) en J. A. Z.. Zij gingen uit elkaar. In Venezuela woonde je met je gezin in Mario Briceno bij je oma langs moederskant. Je hoorde je moeder zeggen dat je vader tot de colectivos behoorde. Omwille daarvan werden jij, je zus J., en je broer Z. J. A. (O.V. [...]) bedreigd. Wanneer jullie naar school gingen, werden jullie drie keer door colectivos achtervolgd. Zij vroegen jullie waar jullie moeder en vader waren. Jullie renden dan terug naar huis en J. bracht jouw moeder, die op dat moment op de Dominicaanse Republiek verbleef, hiervan op de hoogte. Jullie moeder zei dat jullie thuis moesten blijven en dat alles opgelost zou worden. Jullie mochten ook niet meer naar school van haar. Een tijdje later ging je met jouw moeder, die terug in Venezuela was, boodschappen doen. Wanneer je wou oversteken, kwam er een

groep colectivos op moto's langs die jou aanreden. Je werd hierna naar het ziekenhuis gebracht omdat je enkele verwondingen had. Enkele maanden later vertrok je met jouw moeder, zus, broer en de nieuwe partner van jouw moeder naar de Dominicaanse Republiek omwille van de bedreigingen en jouw aanrijding. Na twee jaar keerde je met je zus en broer terug naar Venezuela omdat jouw vader zei dat jullie niet meer bedreigd zouden worden. Jullie gingen opnieuw inwonen bij jullie grootmoeder. Je hoorde jouw grootmoeder tegen jouw moeder zeggen dat zij bedreigd werd door colectivos. Jullie vader kwam jullie bij jullie grootmoeder opzoeken en na één van deze bezoeken werd hij gedood omdat hij een colectivo was. Een tijdje later werd jouw broer beschoten wanneer hij aan het raam van de woning van jullie grootmoeder zat. Hierna ging jij met je zus en broer bij een vriendin van je moeder wonen in Palo Verde. Hier zat je ondergedoken en volgde je online les. Jouw mama keerde terug naar Venezuela waarbij zij verbleef in de woning waar jullie ook verbleven. Zij regelde daar een paspoort voor jouw halfzusje, waarna zij op 19 november 2019 Venezuela verlieten. Op 27 november 2019 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in België in. Jij en J. probeerden hierna ook naar België te komen, maar dit lukte niet. Op 19 mei 2022 verliet je samen met J. en de broer van jouw mama, N. P. Y. E. (O.V. [...]), Venezuela. Op 8 juni 2022 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde jij volgende documenten neer: jouw originele huidige en oude paspoort; jouw originele identiteitskaart; een kopie van de identiteitskaart van jouw vader; een kopie van de overlijdensakte van jouw vader; een kopie van een medisch attest, d.d. 20 maart 2016, betreffende verwondingen die je opliep na een aanrijding; twee foto's van verwondingen die je opliep bij de aanrijding van 20 maart 2016; een kopie van een brief van de ambassadeur van de interim-regering van Venezuela in België en de Europese Unie, d.d. 24 december 2020, betreffende jouw situatie wanneer je een eerste keer naar België probeerde te reizen. Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte jouw advocaat per e-mail, d.d. 23 november 2022, jouw moeders opmerkingen over op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud waarbij enkele correcties op de genoteerde verklaringen werden gemaakt, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van jouw vluchtmotieven werd gewijzigd. Zij wijst hierbij ook op jouw leeftijd en de traumatische gebeurtenissen die jij hebt meegemaakt waardoor jij nood hebt aan psychologische hulp, maar dit tot op heden nog niet hebt gekregen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft de opmerking van jouw moeder die na het persoonlijk onderhoud per e-mail werd overgemaakt en waarbij zij aangaf dat je getraumatiseerd bent en nood hebt aan psychologische hulp, dient vastgesteld te worden dat hiervan evenwel geen enkel begin van bewijs werd neergelegd. Er kan hierbij wel gewezen worden op de hierboven vermelde steunmaatregelen die reeds werden genomen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat jou noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat jij in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dezelfde motieven aanhaalde als jouw moeder N. P. M. D. C. (O.V. [...]) in haar verzoek om internationale bescherming van 27 november 2019. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder nam het Commissariaat-generaal op 17 juni 2022 een

beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Het Commissariaatgeneraal besloot dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van jouw moeder dat jouw vader deel uitmaakte van een colectivo genaamd La Piedrita noch dat jullie, omdat jouw vader afstand wou nemen van deze colectivo, hierdoor problemen kenden in Venezuela. Er werd voorts vastgesteld dat er evenmin sprake was van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b) en c).

Jij verklaarde eveneens dat jouw vader tot een colectivo behoorde en dat jullie naar aanleiding daarvan problemen kenden. Je gaf hierbij aan dat jouw vader vermoord werd (CGVS, p. 8). Je haalde in het kader van jouw verzoek geen andere motieven aan. Derhalve kan uit het door jou geschetste relaas evenmin een nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Ook in jouw hoofde kan voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2b) en c) op het volgende gewezen worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische

Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van

willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw identiteit noch dat je reeds eerder probeerde naar België te reizen wordt hier niet betwist. De overlijdensakte toont enkel dat J. A. Z. om het leven kwam door middel van een vuurwapen, maar zegt niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Hieruit kunnen evenmin de gevolgen voor jou en jouw gezin afgeleid worden. Het medische verslag en de foto's van jouw verwondingen tonen enkel aan dat je betrokken was bij een ongeval, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. De door jouw moeder overgemaakte correcties per e-mail na afloop van het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De beslissing genomen t.a.v. Z.N., J.A., derde verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen en de gegevens in jouw administratief dossier werd jij geboren op 22 augustus 2010 te Caracas, Venezuela en heb jij de Venezolaanse nationaliteit. Jouw ouders heten N. P. M. D. C. (O.V. [...]) en J. A. Z.. In Venezuela woonde je met je gezin in Mario Briceno bij je oma langs moederskant. Je hoorde je vader aan je moeder vertellen dat hij een colectivo was. Omdat jullie hierom bedreigd werden, gingen je ouders uit elkaar. Jouw mama verhuisde naar de Dominicaanse republiek. Jij en je zussen bleven bij je oma wonen. Jij en J. werden door de colectivos drie of vier keer bedreigd wanneer jullie naar school gingen. Er werd jullie gezegd dat ze jullie zouden vermoorden. Tezamen met je zussen, Z. N. J. V. (O.V. [...]) en J., ging je dan bij je mama en haar nieuwe partner in de Dominicaanse Republiek wonen. Na anderhalf jaar keerde jij met J. terug naar Venezuela. J. keerde later terug. Jullie gingen opnieuw wonen bij jullie grootmoeder. Jij en J. werden opnieuw bedreigd door colectivos wanneer jullie naar school gingen. Jullie papa kwam jullie soms bij jullie oma bezoeken. Na zo'n bezoek werd jouw vader voor de woning van je grootmoeder doodgeschoten omdat hij uit de colectivos wou stappen. Op een dag werd J. aangereden door een colectivo. Wanneer jij aan het venster bij je oma zat, werd er door colectivos op jou geschoten. Hierna gingen jullie wonen in het huis van een vriendin van je mama in Palo Verde waar jullie zich verstopten. Je volgde ook online les. Jouw mama keerde terug naar Venezuela waarbij zij verbleef in de woning waar jullie ook verbleven. Zij regelde daar een paspoort voor jouw halfzusje, waarna zij op 19 november 2019 Venezuela verlieten. Op 27 november 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in België in. Jij en J. probeerden hierna ook naar België te komen, maar dit lukte niet. Op 19 mei 2022 verliet je samen met J. en de broer van jouw mama, N. P. Y. E. (O.V. [...]), Venezuela. Op 8 juni 2022 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde jij volgende documenten neer: jouw oud paspoort, geldig van 26 juli tot en met 25 juli 2021; jouw originele geboorteakte; een kopie van de identiteitskaart van jouw vader; een kopie van de overlijdensakte van jouw vader; twee foto's van jou op

het balkon bij je oma waar er op jou werd geschoten. Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte jouw advocaat per e-mail, d.d. 23 november 2022, jouw moeders opmerkingen over op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud waarbij enkele correcties op de genoteerde verklaringen werden gemaakt, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van jouw vluchtmotieven werd gewijzigd. Zij wijst hierbij ook op jouw leeftijd en de traumatische gebeurtenissen die jij hebt meegemaakt waardoor jij nood hebt aan psychologische hulp, maar dit tot op heden nog niet hebt gekregen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft de opmerking van jouw moeder die na het persoonlijk onderhoud per e-mail werd overgemaakt en waarbij zij aangaf dat je getraumatiseerd bent en nood hebt aan psychologische hulp, dient vastgesteld te worden dat hiervan evenwel geen enkel begin van bewijs werd neergelegd. Er kan hierbij wel gewezen worden op de hierboven vermelde steunmaatregelen die reeds werden genomen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat jou noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat jij in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dezelfde motieven aanhaalde als jouw moeder N. P. M. D. C. (O.V. [...]) in haar verzoek om internationale bescherming van 27 november 2019. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder nam het Commissariaat-generaal op 17 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Het Commissariaat-generaal besloot dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van jouw moeder dat jouw vader deel uitmaakte van een collectivo genaamd La Piedrita noch dat jullie, omdat jouw vader afstand wou nemen van deze collectivo, hierdoor problemen kenden in Venezuela. Er werd voorts vastgesteld dat er evenmin sprake was van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b) en c).

Uit jouw verklaringen blijkt dat jij in jouw verklaringen eveneens verwees naar dat jouw vader tot een colectivo behoorde en dat jullie naar aanleiding daarvan problemen kende. Je gaf hierbij aan dat jouw vader vermoord werd (CGVS, p. 7, 9, 10-11). Je haalde in het kader van jouw verzoek geen andere motieven aan. Derhalve kan uit het door jou geschetste relaas evenmin een nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Ook in jouw hoofde kan voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2b) en c) op het volgende gewezen worden.

(...) (idem beslissing tweede verzoekster)."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers drie afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk en rolnummers 278 374, 285 687 en 285 677, en dat de verzoekschriften in de zaken met rolnummers 285

677 en 285 687 de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 273 099 *mutatis mutandis* integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de drie vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de drie vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert eerste verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het EVRM; artikel 48 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Zij betoogt in hoofdorde dat zij erkend moet worden als vluchteling en meent, in tegenstelling tot verwerende partij, dat haar vluchtrelaas geloofwaardig moet worden geacht. Zij argumenteert hierover a als volgt: *“De colectivo La Piedrita en de betrokkenheid van de ex-partner van verzoekende partij hierbij. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat Valentin Santana in 1985 de colectivo La Piedrita stichtte en verantwoordelijk wordt geacht voor een aantal moorden die gepleegd werden vóór 2010. Verwerende partij gaat verder door te stellen dat La Piedrita aanzien wordt als één van de meest gewelddadige colectivos. Bijgevolg, zo stelt verwerende partij, is het allesbehalve geloofwaardig dat verzoekende partij in 2010 nog nooit gehoord had van deze beruchte colectivo en/of haar leider, die in haar wijk actief was. Echter, de wijk 23 de enero te Caracas, alwaar La Piedrita voornamelijk opereert, telt volgens InSight Crime minstens 46 verschillende colectivos en waarbij La Piedrita een relatief kleinere vertegenwoordiging heeft dan andere colectivos zoals Alexis Vive, Coordinadora Simón Bolívar, Tupamaros, en anderen (InSight Crime, The Devolution of State Power: The 'Colectivos', 18 mei 2018, beschikbaar op: <https://insightcrime.org/investigations/devolution-state-power-colectivos/>). Aangezien verzoekende partij niet in de wijk 23 de enero woonde, doch in de wijk Mario Briceno die weliswaar in dezelfde gemeente ligt, hoeft het niet te verwonderen dat verzoekende partij niet op de hoogte was van de beruchte reputatie van de colectivo La Piedrita en hun leider Valentin Santana. Verwerende partij toont niet aan waarom deze beruchte reputatie van de colectivo La Piedrita en hun leider Valentin Santana voor verzoekende partij parate kennis zou geweest moeten zijn. Voorts stelt verwerende partij dat het bevreemdend is dat de ex-partner van verzoekende partij tot de colectivo La Piedrita zou toetreden omdat hij een chavist was en met het idee om enkel maatschappelijk werk te verrichten. Verzoekende partij ziet niet in wat hier bevreemdend aan is. Immers, La Piedrita is, weliswaar een notoire colectivo, maar wordt gedreven door sterke marxistische-leninistische principes (InSight Crime, The Devolution of State Power: The 'Colectivos', 18 mei 2018, beschikbaar op: <https://insightcrime.org/investigations/devolution-state-power-colectivos/>), wat aansluit bij het chavisme van de ex-partner van verzoekende partij. Bovendien wordt er in een artikel van InSight Crime daterend van 18.05.2018 over deze colectivo het volgende gesteld: “La Piedrita runs a local radio station, and provided facilities for the Cuban doctors, now long gone, who once came to serve the community. The colectivo also owns a small urban farm that breeds chickens and grows vegetables, which are sold locally prices. Plans for a bakery are in the works.” (InSight Crime, The Devolution of State Power: The 'Colectivos', 18 mei 2018, beschikbaar op: <https://insightcrime.org/investigations/devolution-state-power-colectivos/>). (Vrije vertaling: La Piedrita runt een lokaal radiostation, en voorzorg in faciliteiten voor de Cubaanse artsen, die nu al lang weg zijn, en die ooit de gemeenschap kwamen dienen. Het colectivo bezit ook een kleine stadsboerderij waar kippen worden gefokt en groenten worden geteeld, die tegen lokale prijzen worden verkocht. Plannen voor een bakkerij zijn in de maak.).*

Dit sluit dan weer aan bij het idee van de ex-partner van verzoekende partij om maatschappelijk werk te verrichten. De ex-partner van verzoekende partij was ervan overtuigd dat La Piedrita één van de goede colectivos was, die zich bezighield met het verrichten van maatschappelijk werk (zie in deze zin CGVS I, pp. 12-13). Vervolgens acht verwerende partij het opmerkelijk dat verzoekende partij nooit aan haar ex-partner vroeg waarom hij plotseling de moord op de volksvertegenwoordiger Robert Serra moest plegen; dat verzoekende partij niet weet of er iemand gearresteerd of beschuldigd werd van deze moord; dat verzoekende partij niet weet waarom haar ex-partner wachtte tot begin 2015 om aan La Piedrita te melden dat hij eruit zou stappen terwijl hij dit al in oktober 2014 bij de moord op Robert Serra zou doen; en niet gevraagd heeft aan haar ex-partner wat deze nog deed voor La Piedrita na de moord op Robert Serra. Het is niet verwonderlijk dat verzoekende partij zo weinig mogelijk zou afweten van de activiteiten van La

Piedrita en al zeker de moord op Robert Serra, aangezien dit incident haar hele leven overhoop heeft gegooid en ervoor gezorgd heeft dat zij sindsdien continu moet vrezen voor haar eigen leven en dat van haar kinderen in Venezuela. Iedere persoon reageert anders in dergelijke omstandigheden, maar men kan niet stellen dat er getwijfeld moet worden aan de geloofwaardigheid, omdat een persoon niet verder doorvraagt naar feiten achter een moord waar zij het liefst van al niets mee te maken wil hebben. Wat betreft het feit dat de ex-partner van verzoekende partij pas begin 2015 kenbaar maakte dat hij uit La Piedrita zou stappen, kan men dit niet verwijten aan verzoekende partij. Het is onmogelijk om te weten wat de interne drijfveer is van een ander persoon, laat staan dat men hiervoor aansprakelijk kan gehouden worden. Verzoekende partij ziet ook niet het belang hiervan in, wat verklaart waarom zij nooit aan haar ex-partner de vraag heeft gesteld waarom hij het niet eerder kenbaar maakte. Verzoekende partij had op dat moment wel ernstigere zaken aan haar hoofd. Bovendien heeft verzoekende partij duidelijk verklaard dat zij niets meer zou horen over de affaire Robert Serra. Aangezien het stoppen met La Piedrita en de moord op Robert Serra onlosmakelijk met elkaar verbonden waren, was het niet mogelijk om te praten over het één zonder het te hebben over het ander, wat verzoekende partij niet wenste (CGVS II, p. 6). De houding van verzoekende partij. Verwerende partij stelt dat de houding van verzoekende partij moeilijk in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging. Verwerende partij baseert zich hiervoor voornamelijk op het feit dat verzoekende partij geen specifieke voorzorgsmaatregelen nam in de periode na het incident van 20.03.2016, waarbij haar dochter werd aangereden, en tot haar uiteindelijke vertrek naar de Dominicaanse Republiek op 30.06.2016. Verwerende partij gaat er echter volledig aan voorbij dat, meteen na de aanrijding van de dochter op 20.03.2016, de ex-partner te kennen gaf dat hij bij de colectivo zou blijven ter bescherming van zijn kinderen. Bijgevolg bestond er op dat eigenlijke moment in hoofde van verzoekende partij geen noodzaak om bijkomende voorzorgsmaatregelen te nemen. Immers, zolang haar ex-partner bleef meewerken met de colectivo, hadden de colectivos geen reden om haar en haar kinderen iets aan te doen (zie CGVS II, p. 9). Dit neemt echter niet weg dat verzoekende partij nog steeds op zoek was naar een stabielere oplossing op langere termijn. Bijgevolg is zij zodra zij kon afgereisd naar de Dominicaanse Republiek. Tot haar grote spijt kon zij haar kinderen niet met zich meenemen, aangezien er sprake was van een materiaal schaarste, waardoor zij geen paspoort kon aanvragen voor haar kinderen. Het plan was om eerst in de Dominicaanse Republiek na te gaan wat de mogelijkheden waren en er een onderdak voor haar en haar kinderen te vinden." Met betrekking tot de motivering inzake de neergelegde documenten, argumenteert verzoekster dat aangezien verwerende partij niet verder komt dan het aan verzoekster verwijten van wat merkwaardigheden, haar houding en het niet nemen van voorzorgsmaatregelen, men haar het voordeel van de twijfel dient te verlenen. Zij meent dat verwerende partij haar op geen enkele tegenstrijdigheid of leugen heeft kunnen wijzen waardoor men niet anders kan dan aannemen dat zij de waarheid heeft gesproken. De documenten en foto's die werden neergelegd ter ondersteuning van het asielrelaas dienen dan ook serieus in overweging worden genomen aangezien zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Zij citeert vervolgens uit een artikel van InSight Crime van 2 januari 2020, "Venezuela Reports shows FAES Police Unit Targeting Key Megabandas" (internetlink).

Verzoekster meent dat zij aan de cumulatieve voorwaarden om het voordeel van de twijfel te kunnen worden toegekend, voldoet, nu zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek te staven met de talrijke documenten die zij heeft neergelegd; dat zij alle revelante elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd en in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zij verklaringen heeft afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is, met name de vervolging van personen die de georganiseerde misdaadgroepen dwarsliggen en de banden tussen de georganiseerde misdaadgroepen en het regime in dit land; zij haar verzoek zo spoedig mogelijk heeft ingediend en eveneens is komen vast te staan dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Zij betoogt vervolgens dat zij de ex-partner was van een persoon die lid was van een gevaarlijke en beruchte colectivo die gedood werd omwille van het feit dat hij uit de colectivo wilde stappen en benadrukt dat zij tevens de moeder is van de kinderen van haar ex-partner. Deze colectivo heeft haar leven en dat van haar kinderen in niet mis te verstane bewoordingen bedreigd en is ervan overtuigd dat verzoekster gevoelige informatie heeft met betrekking tot hun activiteiten. Zij verwijst vervolgens naar (UNHCR, *Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*, mei 2019 (internetlink) en stelt dat men er kan van uit gaan dat personen met zulke hechte banden met de colectivos zoals die van verzoekster behoren tot één van de risicoprofielen waarover het UNHCR het in dit document heeft.

Verzoekster gaat voorts in op de vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekster in Venezuela en stelt vooreerst dat uit de objectieve informatie die door haar werd neergelegd tijdens haar asielprocedure, blijkt dat Venezuela wordt geteisterd door een zeer hoge graad van criminaliteit en geweld, dat wordt gepleegd door colectivos en zogenaamde megabandas die niet zelden gedoogd of zelfs gesteund worden door het Venezolaanse regime. Dit wordt ook bevestigd in de COI

Focus, “Venezuela. Situation sécuritaire” van 4 april 2019 (p. 11-12) en met betrekking tot de “*grupos armados organizados*” (*idem*, p. 13-14). Zij stelt dat hoewel het bestaan van deze groeperingen wordt aangehaald door verwerende partij, de door deze groepen gepleegde misdaden en het gebrek aan bescherming vanwege de overheid niet verder belicht worden in de COI Focus. Verzoeker citeert vervolgens uit InSight Crime, “*The Devolution of State Power: The ‘Colectivos’*”, 18 mei 2018, beschikbaar op: <https://insightcrime.org/investigations/devolution-state-power-colectivos/>). Met betrekking tot de betrokkenheid van de Venezolaanse veiligheidsdiensten bij het geweld gepleegd door deze georganiseerde misdaadgroepen citeert verzoekster uit het artikel InSight Crime, “*Mós de 500 policias implicados en secuestros y extorsiones en Venezuela*”, 20.05.2018, (internetlink). Zij stelt dat hieruit blijkt dat het fenomeen geen voetnoot is maar proporties aanneemt die ertoe leiden dat personen die gevisieerd worden door dit geweld persoonlijk vervolgd worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag door niet-overheidsactoren waartegen de overheid geen bescherming biedt. Verzoekster meent dat dit ook het geval is voor haar, aangezien zij in Caracas woonde en werd bedreigd door een gewapende groep omwille van het feit dat haar ex-partner lid was van deze groep maar deze wilde verlaten nadat hij verplicht werd om iemand te vermoorden (zie supra). Het is dus duidelijk dat zij in het licht van zowel haar persoonlijke situatie als van de algemene situatie in Venezuela wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging koestert vanwege deze gewapende groepen en georganiseerde misdaadgroepen die samenwerken met de veiligheidsdiensten en waartegen het Venezolaanse regime geen bescherming biedt, maar er zelfs mee collaboreert. Zij wijst er op dat verwerende partij zich onvoldoende heeft gekweten van haar onderzoeksplicht nu in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het bovenvermelde fenomeen van geweld door collectivos en het gedoogbeleid van de overheid. Verzoekster meent dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van enerzijds het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, met name haar profiel van persoon met ruime financiële middelen in een context van geweld en afpersing door georganiseerde misdaadgroepen, en anderzijds haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vordert verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst verwijst verzoekster naar haar betoog inzake de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en stelt dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens houdt verzoekster een uitvoerig betoog over de humanitaire situatie in Venezuela. Zij argumenteert op basis van landeninformatie “*dat de situatie in Venezuela kan beschreven worden als zijnde “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.*” Vervolgens citeert verzoekster uit: “UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Guidance Note on the Outflow of Venezuelans*, maart 2018, UN News Service, *Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says*, 6 april 2018, UN News Service, *UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis torn country*, 13 maart 2018, UN News Service, *Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’*, 22 juni 2018, European Parliamentary Research Service (EPRS), *The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region*, december 2018, p. 4 en 5; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), *Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans*, 14 maart 2018; *Resolution 2/18, United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela*, 16 juli 2018; Human Rights Watch, *World Report 2022*, 16 december 2021; Human Rights Watch, *World Report 2018 - Venezuela*, 18 januari 2018; Amnesty International, *Venezuelans are taking desperate measures to escape*, 27 maart 2018, ACAPS, *Venezuela situational update and 2019 outlook*, 28 maart 2019; Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), *2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas*, 16 mei 2018; International Crisis Group (ICG), *Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil*, 23 december 2018, p. 19; Human Rights Watch, *World Report 2022*, 16 december 2021; Amnesty International, *International Report 2021/2022 – Venezuela 2021*”. Ook citeert de verzoekende partij uit verschillende nieuwsartikelen die betrekking hebben op de gezondheidssituatie in Venezuela en op de toegang tot voedsel.

Vervolgens licht verzoekster de veiligheidssituatie in Venezuela toe. Ze wijst erop dat de International Crisis Group gewag maakt van een uiterst volatiele situatie in Venezuela. Ook in dit verband citeert de verzoekende partij uit rapporten. Ze meent dat de verwerende partij de situatie in Venezuela minimaliseert. De verzoekende partij beklemtoont dat Venezuela op de tweede plaats staat van wat betreft gewelddadige sterftecijfers. Bovendien blijkt ook dat de criminaliteit waarvan sprake is vaak veroorzaakt wordt door misdadigers die tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger behoren.

Wat een eventuele terugkeer naar Venezuela betreft, citeert verzoekster uit Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "*Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016- December 2017)*", 5 January 2018 (internetlink) en Human Rights Watch, World Report 2022, 16 december 2021 (internetlink).

Zij is in het licht van de bovenstaande elementen van mening dat een terugkeer naar Venezuela een schending zou uitmaken van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Venezuela.

In uiterst ondergeschikte orde meent verzoekster dat verwerende partij het relaas van verzoekster niet voldoende heeft geanalyseerd en dus de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en dat het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verzoekster vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe.

Zoals reeds aangehaald, ontwikkelen de verzoekschriften ingediend namens tweede verzoekster en derde verzoeker *mutatis mutandis* dezelfde argumenten als diegene ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend namens eerste verzoekster.

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt op 6 september 2022 een aanvullende nota neer in de zaak met rolnummer 278 374 (eerste verzoekster) waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 30 mei 2022 (internetlink); EASO: "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020 (internetlink) en waarin verwerende partij in wezen haar beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet bevestigt op basis van deze landenrapporten.

Door middel van een aanvullende nota dd. 19 december 2022 brengt verwerende partij de Raad op de hoogte van het feit dat zij voor eerste verzoeksters kinderen op 8 december 2022 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

5. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat

nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is kom en vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.2. Eerste verzoekster legt bij de indiening van haar verzoekschrift haar originele Venezolaanse paspoort en het paspoort van haar jongste kind waarmee zij naar België is gekomen neer, alsook een kopie van haar Venezolaanse identiteitskaart en een kopie van de identiteitsdocumenten van haar twee in Venezuela verblijvende kinderen (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1; 21 en 25).

Tweede verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar originele paspoort en identiteitskaart neer (administratief dossier tweede verzoekster en derde verzoeker, stukken 3 en 4). Derde verzoeker legt een kopie van zijn paspoort en een kopie van zijn geboorteakte neer (administratief dossier tweede verzoekster en derde verzoeker, stukken 3 en 5).

De Raad stelt vast dat verzoekers' identiteit en Venezolaanse nationaliteit niet wordt betwist door verwerende partij.

7.3. De verzoeken om internationale bescherming van de drie verzoekers zijn gebaseerd op hun vrees om in geval van terugkeer naar Venezuela gedood te worden door leden van de colectivo La Piedrita in de hoofdstad Caracas. Zij verbinden hun vrees in essentie aan het feit dat de voormalige echtgenoot van eerste verzoekster, J.Z. en vader van tweede verzoekster en derde verzoeker lid was van de colectivo

La Piedrita, maar hieruit wilde stappen nadat hij in opdracht van de colectivo op 1 oktober 2014 de moord op Robert Serra, een voormalige volksvertegenwoordiger, had gepleegd. De leider van de colectivo zei aan J.Z. dat dit enkel kon als hij en zijn gezin dood zouden zijn. Volgens hun verklaringen werd J.Z. op 19 juli 2018 doodgeschoten voor de woning van de moeder van eerste verzoekster. Ook na de dood van J.Z. werden tweede verzoekster en derde verzoeker bedreigd en volgens hun verklaringen werd derde verzoeker op 15 juni 2019 door colectivos beschoten toen hij aan het raam zat in het huis van eerste verzoeksters moeder.

De Raad verwijst voor de uitgebreide samenvatting van de door verzoekers aangevoerde vervolgingsfeiten naar de rubrieken feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

7.4. De beslissing ten aanzien van eerste verzoekster werd genomen op 17 juni 2022, dit is enkele dagen nadat haar kinderen op 8 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Verzoekster werd voor het laatst gehoord op 3 mei 2022. Uit het vluchtrelaas van eerste verzoekster blijkt dat de bedreigingen aan het adres van haar kinderen hierin een belangrijk element zijn. Ter terechtzitting van 15 september 2022 verklaarde de vertegenwoordiger van verwerende partij dat om administratieve redenen het niet mogelijk was om beide kinderen nog op de bijlage van eerste verzoekster te plaatsen, maar dat dit niet verhinderde om reeds een beslissing te nemen in hoofde van eerste verzoekster.

In de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van tweede verzoekster en derde verzoeker wordt in essentie vastgesteld dat zij zich beroepen op dezelfde motieven als hun moeder en dat met betrekking tot eerste verzoekster werd besloten dat geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen dat hun vader deel uitmaakte van de colectivo La Piedrita, noch dat zij, omdat hun vader afstand wou nemen van deze colectivo hierdoor problemen kenden in Venezuela. Verder wordt met betrekking tot beide kinderen vastgesteld dat zij beiden aangaven dat hun vader vermoord werd naar aanleiding van zijn lidmaatschap van een colectivo en hierdoor problemen kenden in Venezuela. In de verzoekschriften ingediend namens beide kinderen worden de ten aanzien van hen genomen beslissingen uitsluitend betwist op basis van dezelfde argumenten die werden ontwikkeld met betrekking tot de beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds van beide kinderen blijkt dat zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten als reeds aangehaald door hun moeder in het kader van haar verzoek. In de verzoekschriften ingediend namens tweede verzoekster en derde verzoeker worden geen andere elementen aangebracht om hun verzoeken om internationale bescherming te staven dan diegene die reeds door eerste verzoekster werden aangehaald.

Na grondige lezing van de administratieve dossiers, de door verzoekers neergelegde documenten, hun verklaringen, de door alle partijen bijgebrachte landeninformatie en rekening houdend met hun opmerkingen tijdens de terechtzittingen, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat verzoekers de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken.

7.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat gelet op het geheel van de elementen in het rechtsplegingsdossier, de band tussen J.Z., de voormalige echtgenoot van eerste verzoekster en vader van tweede verzoekster en derde verzoeker, en de colectivo El Piedrita niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoekster een relatie heeft gehad met J.Z. en dat zij met hem drie kinderen heeft gekregen, noch dat J.Z. om het leven kwam op 19 juli 2018. Uit de door verzoekster neergelegde geboorteaktes en paspoorten van haar drie oudste kinderen blijkt dat J.Z. en verzoekster vermeld worden als hun ouders (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 21). Blijkens de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster blijkt uit de neergelegde overlijdensakte ((administratief dossier eerste verzoekster, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 2) dat J.Z. om het leven kwam door middel van een vuurwapen, maar dat het niets zegt over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Verzoekster legt ook foto's voor waarmee zij tracht aan te tonen dat haar ex-partner behoorde tot La Piedrita. Zo legt zij een foto voor waarop haar ex-partner J.Z. zou te zien zijn achter Valentin Salana, een foto van Valentin Salana zelf, foto's van niet nader genoemde colectivo's en een aantal artikels over colectivo's waarin noch zichzelf noch J.Z. genoemd worden. Uit geen van deze documenten kan worden afgeleid dat J.Z. daadwerkelijk betrokken was bij La Piedrita. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing is de loutere vaststelling dat J.Z. zou te zien zijn op een filmpje waarop ook V.S. te zien is, niet voldoende om te besluiten dat J.Z. deel uitmaakte van deze colectivo, laat staan dat hij betrokken zou zijn geweest bij de moord op Robert Serra, waardoor al hun problemen zouden begonnen zijn. Uit de andere voorgelegde documenten kan evenmin een verband tussen J.Z. en La Piedrita worden afgeleid, noch dat zij met La Piedrita problemen zouden gehad hebben in het verleden.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie over Venezuela blijkt dat de colectivo La Piedrita in 2021 de machtigste colectivo is in Venezuela volgens een bron geciteerd in de COI Focus, "*Venezuela. Situatieschets*", en staat deze colectivo met name in de wijk 23 de Enero heel sterk (COI Focus, "*Venezuela. Situatieschets*", 30 mei 2022, p. 17) en dat deze geleid wordt door Valentin Santana. Deze beruchte figuur richtte samen met Carlos Ramirez La Piedrita op in september 1985 om het geweld in de 23 de Enero wijk te beteugelen. Santana was betrokken bij bomaanslagen en werd door voormalig President Hugo Chavez als een crimineel omschreven. Er werden drie arrestatiebevelen tegen hem uitgeschreven maar hij werd nooit gearresteerd.

Collectivo's waren oorspronkelijk burgerbewegingen gericht op sociale en culturele activiteiten maar onder President Hugo Chavez worden zij al snel gebruikt als parallelle veiligheidsstructuur in de wijken die als tegenwicht voor het leger kon fungeren en snel kon reageren tegen opposanten tijdens betogingen. Vanaf 2006 kregen zij staatsfinanciering en middelen, inclusief wapens. De Raad leest verder in de COI Focus van 30 mei 2022 dat het ICG een onderscheid maakt tussen drie soorten colectivos. Er zijn de colectivos die hun wortels in de linkse ideologieën hebben en die in sommige gevallen al voor Chávez politiek actief waren in Venezuela, zoals de colectivo Coordinadora Simón Bolívar en de Tupamaros. De tweede categorie bestaat voornamelijk uit colectivos van opportunisten en criminelen die hun banden met de regering-Maduro gebruiken om enige legitimiteit te verkrijgen en hun illegale activiteiten te kunnen ontplooiën zonder daarvoor gestraft te worden. De derde groep zijn colectivos die voornamelijk als privé-milities voor kopstukken van de overheid zijn gaan fungeren.

De reputatie van de colectivos als handlangers en repressiemiddel van de politie wordt versterkt tijdens de golf van massale protesten in Venezuela in 2019, waar de colectivos meehelpten om deze protesten op gewelddadige wijze te kop in te drukken. De colectivos worden in die periode gefinancierd door het regime van Maduro. Volgens InSight Crime is die overheidsfinanciering evenwel de laatste tijd teruggeschroefd, waardoor deze groeperingen zich ook gaan bezighouden met drugshandel en afpersing. Over la Piedrita, staat in de beschikbare landeninformatie te lezen dat deze colectivo marxistisch-leninistische principes aanhangt, regeringsgezind is en één van de gewelddadigste in Venezuela is volgens openbare bronnen (Algemeen Ambtsbericht, Venezuela, p. 84, 85). Verder kunnen colectivo's straffeloos geweld gebruiken indien ze worden ingezet tegen opposanten van de regering en hebben de nationale garde (GNB) en nationale politie de opdracht van hogerhand gekregen om niet tegen de colectivos op te treden (Algemeen Ambtsbericht, p. 89).

In de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoekster worden haar verklaringen ongeloofwaardig geacht omwille van een aantal merkwaardigheden in haar verklaringen over La Piedrita en de aansluiting bij en rol van haar ex-partner J.Z. in deze colectivo. Hierboven werd reeds uiteengezet dat La Piedrita reeds in 1985 werd opgericht door Valentin Santana. Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij blijkt verder dat er drie arrestatiebevelen werden uitgevaardigd tegen Santana in 2007, 2008 en 2009 (Wikipedia, Valentine Santana) en dat deze groep bijzonder sterk staat in de wijk 23 de Enero. Volgens haar verklaringen woonde eerste verzoekster vanaf haar zeven jaar tot 11 augustus 2016 in de wijk Mario Briceno (notities PO I, p. 5), in de gemeente Brisas de propatria, wat behoort tot Parroquia Sucre, Libertador in Caracas (notities PO II, p. 2). Zij verklaart verder dat La Piedrita tot de wijk 23 de Enero behoort en dat Mario Briceno een andere wijk is maar in dezelfde deelgemeente of parroquia (notities PO II, p. 3). Evenwel verklaart eerste verzoekster, gevraagd of zij in 2010, toen haar ex-partner zou zijn toegetreden tot La Piedrita, deze colectivo of haar leider kende, dat zij "*er nog nooit over gehoord had*" (notities PO II, p. 3). Uit het in het verzoekschrift geciteerde artikel van InSight Crime, "*The Devolution of State Power: The Collectivos*", van 18 mei 2018 blijkt inderdaad dat volgens deze bron 46 verschillende colectivos bestaan in de wijk 23 de Enero, maar niet dat deze colectivo er een relatief kleinere vertegenwoordiging heeft dan andere colectivos, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Uit dit artikel blijkt immers dat La Piedrita een van de meest beruchte colectivos is, die het meest bekend zijn omwille van hun geweld tegen personen die tegen het regime van Maduro protesteren en die bereid zijn het regime tegen elke prijs te verdedigen. In elk geval blijkt ook uit andere bronnen waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, dat La Piedrita een zeer sterke basis heeft in de wijk 23 de Enero en wordt beschouwd als één van de machtigste colectivos in Venezuela, zoals hierboven reeds aangehaald. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat deze colectivo reeds in 1985 in de wijk 23 de Enero werd opgericht en dat Valentin Salana reeds voor 2010 bomaanslagen had gepleegd en dat er toen reeds 3 arrestatiebevelen waren uitgevaardigd. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekster in 2010 niet zou geweten hebben wie Valentin Salana was of dat er arrestatiebevelen tegen hem werden uitgevaardigd, is het weinig aannemelijk dat zij in 2010 nog nooit zou gehoord hebben van de colectivo La Piedrita. Zij woonde immers al vele jaren in een wijk die volgens haar behoort tot dezelfde deelgemeente als diegene waartoe de wijk 23 de Enero behoort. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat zij minstens al moet hebben gehoord van deze colectivo, die ook toen al zeer machtig was in Caracas, toen J.Z. tot de colectivo toetrad. Dat zij verklaart dat zij in 2010 nog nooit had gehoord van La Piedrita, is dan ook

weinig geloofwaardig. Dit is des te meer het geval nu zij verklaart zij dat in 2010 wel al wist wat colectivos waren maar dat het andere colectivos waren, met name colectivos die door Hugo Chavez gevormd werden om het vaderland te verdedigen (notities PO II, p. 3). Dat zij wel op de hoogte zou geweest zijn van het bestaan van colectivos, maar niet van één van de oudste en machtigste in Caracas, is niet aannemelijk in het licht van haar verklaringen dat zij jarenlang in de deelgemeente Mario Briceno woonde.

De Raad stelt verder na grondige analyse van alle elementen in het rechtsplegingsdossier vast dat verzoekers de voorgehouden bedreigingen door colectivo-leden omwille van de “desertie” van J.Z. na de moord op Robert Serra en de weigering later om een tweede moord te plegen, niet aannemelijk maken. Vooreerst kan eerste verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde twijfels met betrekking tot de reden waarom J.Z. zou zijn toegetreden tot La Piedrita en zijn betrokkenheid bij de moord op Robert Serra niet wegnemen. Verzoekster verklaart over J.Z. dat hij een chavist was en dat hij toetrad met het idee om maatschappelijk werk te verrichten. De Raad stelt enerzijds vast dat dit moeilijk te rijmen valt met de reputatie die La Piedrita toen al had (landeninformatie, BBC World, “*Los colectivos urbanos*” de Caracas y los niños con armas, 30 januari 2012 (vertaling toegevoegd aan AD), en Wikipedia, Valentine Santana). Zo uit de beschikbare landeninformatie inderdaad kan blijken dat La Piedrita gebaseerd is op marxistisch-leninistische principes, en dat uit het artikel van InSight Crime blijkt dat deze colectivo ook een radiostation en een kleine stadboerderij runt, zoals opgemerkt in het verzoekschrift, kan de Raad niets anders dan vaststellen dat in het artikel eveneens vermeld wordt “*But the colectivo is better known for its violent acts and reputation, and has come to represent the aggression associated with pro-government groups*” (vrije vertaling: “*Maar het colectivo is beter bekend om zijn gewelddadige acties en reputatie, en is de agressie gaan vertegenwoordigen die geassocieerd wordt met regeringsgezinde groepen*”). Bovendien werd Valentin Santana door Hugo Chavez een crimineel genoemd reeds in 2008 en drong hij aan op zijn arrestatie, wat moeilijk te rijmen valt met de door verzoekster vermelde redenen waarom J.Z. La Piedrita zou hebben vervoegd, met name zijn steun voor Chavez.

Verder kan eerste verzoekster evenmin verklaren waarom zij nooit aan J.Z. zou gevraagd hebben waarom hij plots zou zijn gedwongen om Robert Serra te vermoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster herhaaldelijk werd gevraagd of zij aan J.Z. heeft gevraagd waarom hij plots een moord moest plegen, nu hij volgens haar enkel deelnam aan marsen en sociaal werk deed (notities PO II, p. 4-5). Eerste verzoekster komt niet verder dan te stellen dat zij niet weet waarom zij dat nooit gevraagd heeft en dat zij dat wou vergeten (notities PO II, p. 5). Verder verklaart zij ook dat zij niet weet of er ooit iemand is beschuldigd of gearresteerd voor deze moord (notities PO II, p. 5). Dit kan, gelet op de door verzoekster geschetste omstandigheden, met name de relatie die zij met J.Z. had sinds 2003 en de louter maatschappelijke taken die J.Z. tot dan toe zou hebben opgenomen binnen La Piedrita, niet overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt verder ook niet dat J.Z. al een crimineel verleden zou gehad hebben toen hij in 2010 zou zijn toegetreden tot La Piedrita, noch dat hij voor de moord op Robert Serra zou betrokken geweest zijn bij enige criminele activiteit van de colectivo, zodat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de betrokkenheid van J.Z. bij de moord op Robert Serra, wat het startpunt zou zijn geweest van alle problemen die zij nadien zouden gekend hebben met leden van deze colectivo, ondermijnt.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift eerste verzoekster zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar eerdere verklaringen, met name dat zij zo weinig mogelijk wou afweten van de activiteiten van La Piedrita en al zeker de moord op Robert Serra aangezien dit incident haar leven overhoop heeft gehaald. Daarmee ontkracht zij geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster op dit punt. Indien J.Z. daadwerkelijk, zoals zij verklaarde, haar verteld had dat hij de moord op Robert Serra heeft gepleegd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij toch minstens zou gevraagd hebben waarom hij dit plots had gedaan of moest doen terwijl hij tot dan enkel maatschappelijke taken had verricht voor La Piedrita. In dezelfde zin kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zou weten of ooit iemand werd gearresteerd voor of beschuldigd van de moord. Haar toenmalige partner en vader van haar kinderen had immers een moord begaan, zodat minstens kan worden verwacht dat zij bezorgd zou zijn over wat er verder met hem en haarzelf en haar kinderen zou gebeuren en dat zij de ontwikkelingen rond de moord zou volgen. De vaststelling dat zij hiervan niet op de hoogte is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de betrokkenheid van J.Z. bij deze moord. Dit is des te meer het geval nu uit haar verklaringen blijkt dat zij de berichtgeving over de moord in de media wel volgde en hierin werd gezegd dat hij in zijn huis was vermoord en dat ook een meisje M. toen werd vermoord. Dat zij enerzijds de berichtgeving hierover in de media volgde maar anderzijds geen verdere uitleg zou gevraagd hebben aan haar partner J.Z. die de moord zou hebben gepleegd over de reden waarom hij dat plots had gedaan en ook niet wist of iemand was gearresteerd of beschuldigd, houdt weinig steek en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hierover.

Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat eerste verzoekster evenmin opheldering vroeg aan J.Z. waarom hij pas begin 2015 naar Valentin Salana zou gegaan zijn om te zeggen dat hij La Piedrita wou verlaten,

terwijl hij haar al onmiddellijk na de moord op Robert Serra op 1 oktober 2014 vertelde dat hij eruit zou stappen. Zo verzoekster niet kan verweten worden niet te weten waarom hij tot dan wachtte, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, biedt dit nog geen verklaring voor het feit dat zij dit zelfs nooit aan J.Z. waarmee zij een jarenlange relatie en drie kinderen had, heeft gevraagd, terwijl, gelet op de gevolgen die zij verbindt aan het feit dat J.Z. zou besloten hebben La Piedrita te verlaten en het feit dat J.Z. een moord had gepleegd volgens haar verklaringen, redelijkerwijze zou kunnen verwacht worden dat dit ter sprake zou zijn gekomen. Verzoekster legt een foto neer van het lijk van Robert Serra (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 17) ter staving van haar beweringen maar hieruit kan geenszins afgeleid worden dat haar ex-partner betrokken zou zijn geweest bij de moord op deze politicus. Er liggen verder geen stukken voor waaruit enige betrokkenheid van J.Z. bij de moord op deze politicus kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers evenmin aannemelijk maken dat de aanrijding van tweede verzoekster in maart 2016 een middel zou geweest zijn om J.Z. onder druk te zetten om bij de colectivo te blijven. Eerste verzoekster verklaart dat, tot de moord op Robert Serra, haar ex-partner uitsluitend maatschappelijke taken verrichtte voor de colectivo en hij haar in oktober 2014 vertelde dat de colectivo zich met illegale activiteiten inliet, dat zij begin 2015 uit elkaar gingen en dat haar dochter in maart 2016 werd aangereden en zij met de dood bedreigd werden als J.Z. de colectivo zou verlaten. Het is weinig aannemelijk dat de leden van La Piedrita een jaar nadat J.Z. aan de leider van La Piedrita begin 2015 had gezegd dat hij wou stoppen en bijna twee jaar na de moord op Robert Serra, zouden wachten om verzoekster en haar dochter te intimideren en bedreigen; indien zij op die manier J.Z. daadwerkelijk onder druk hadden willen zetten. Zo het medisch attest en de foto's van de verwondingen van tweede verzoekster die zich in het administratief dossier bevinden, aantonen dat zij gewond is geraakt bij een verkeersongeval op 20 maart 2016 kan hieruit evenwel niet worden afgeleid dat dit verband zou houden met de door verzoekers beweerde problemen met La Piedrita.

Verder maken verzoekers niet aannemelijk waarom de leden van de colectivo, na de dood van J.Z. in juli 2018 eerste verzoekster en haar kinderen nog zouden viseren. Zo stelt de Raad vast dat eerste verzoekster zeer vage verklaringen aflegt over de vertrouwelijke informatie over de illegale activiteiten van La Piedrita waarover zij zou beschikken en wat de reden zou zijn waarom zij en haar kinderen nog zouden gevisieerd worden door deze colectivo na de dood van haar ex-partner in 2018. Eerste verzoekster verklaart immers zelf gevraagd van wat zij op de hoogte zou zijn *"ik weet niets, voor de rest ben ik van niets op de hoogte, de vader van mijn kinderen werkte voor hun en ik kan me inbeelden dat hij tal van dingen moet hebben meegemaakt"* (notities PO I eerste verzoekster, p. 22). Verder verklaarde zij ook dat zij niets wou horen over La Piedrita of de activiteiten waar J.Z. mee bezig was en zij ook al sinds 2015 van haar voormalige partner was weggegaan. Eerste verzoekster maakt op geen enkele wijze duidelijk waarom El Piedrita zou denken dat zij over vertrouwelijke informatie zou beschikken die zij kenbaar zou kunnen maken en op welke wijze dit een machtige colectivo, die toen al samenwerkte met het regime van Maduro en door het regime de hand boven het hoofd wordt gehouden, zou kunnen bedreigd hebben of in de toekomst zou kunnen bedreigen.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat de geloofwaardigheid van eerste verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die haar kinderen en via haar kinderen zichzelf zou hebben gekregen van leden van La Piedrita, verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat slechts zeer beperkte voorzorgsmaatregelen werden genomen ondanks de beweerde bedreigingen en fysieke aanvallen en dat zij blijkbaar tot tweemaal toe naar Venezuela kon terugkeren vanuit de Dominikaanse Republiek zonder zelf gevisieerd te worden.

In dit verband stelt de Raad ten eerste vast dat zij, hoewel zij reeds begin 2015 van haar ex-partner wegging omwille van haar veiligheid en de veiligheid van de kinderen, en zij en haar dochter in maart 2016 zouden bedreigd geweest zijn, tot 30 juni 2016 wachtte om naar de Dominikaanse Republiek te gaan en haar kinderen ondertussen bij haar moeder liet, waar ook haar ex-partner tot begin 2015 had gewoond. De Raad acht het, in de door eerste verzoekster geschetste omstandigheden, niet aannemelijk dat zij niet heeft overwogen om, in de periode die nodig was om hun vertrek naar de Dominikaanse Republiek te organiseren, zich elders in Venezuela schuil te houden met haar kinderen, indien zij daadwerkelijk bedreigd werd door de colectivos en haar dochter in maart 2016 daadwerkelijk door colectivos zou zijn aangereden waarbij zij en haar dochter met de dood werden bedreigd. Eerste verzoekster verklaarde immers dat zij en haar ex-partner tot hun scheiding begin 2015 samen met hun kinderen in het huis van haar moeder woonde. Er kan, gelet op het feit dat J.Z. toen al vijf jaar bij La Piedrita actief was, dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de colectivo-leden wisten waar zij woonden. Het is dan ook niet onredelijk om, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoekster, het bevreemdend te achten dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel

nam, noch overwogen had om zich met de kinderen op een andere plaats te vestigen dan de ouderlijke woning. Dat zij geen noodzaak zag om bijkomende voorzorgsmaatregelen te nemen, omdat J.Z. meteen na de aanrijding had te kennen gegeven om bij de colectivo te blijven ter bescherming van zijn kinderen, maar dat zij desalniettemin nog steeds op zoek was naar een stabielere oplossing op lange termijn, zoals wordt betoogd in het verzoekschrift, kan in de door eerste verzoekster geschetste omstandigheden niet overtuigen.

Indien door de toezegging van J.Z., de colectivos op dat moment geen reden hadden om haar en haar kinderen iets aan te doen, zoals zij beweert in het verzoekschrift, ligt immers ook geen plausibele verklaring voor waarom zij dan eerst alleen met haar partner C. naar de Dominikaanse Republiek zou reizen, voor zij zeker was dat haar kinderen de nodige documenten zouden hebben om in de Dominikaanse Republiek te verblijven. Eerste verzoekster wist immers op 30 juni 2016 toen zij voor het eerst naar de Dominikaanse Republiek reisde niet dat er veertien dagen later wel voldoende materiaal zou beschikbaar zijn om de paspoorten van haar kinderen uit te reiken, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster. Bovendien bevestigt eerste verzoekster in het verzoekschrift dat, door de toezegging van J.Z., de colectivos geen reden hadden om zowel haar kinderen als haarzelf iets aan te doen. Zij maakt dus niet aannemelijk dat zij daardoor zichzelf eerst zo snel mogelijk in veiligheid trachtte te brengen, zoals zij beweert in het verzoekschrift, nu zij zelf beweert dat zij op dat ogenblik niets te vrezen had. Dat zij eerst zelf een stabiele oplossing wou zoeken in de Dominikaanse Republiek, die zij in het verzoekschrift omschrijft als werk en onderdak, om daarna naar Venezuela terug te keren om haar kinderen mee in veiligheid te brengen, zoals zij argumenteert in het verzoekschrift, strookt niet met haar stelling dat zij zichzelf eerst in veiligheid moest brengen.

Het gegeven dat eerste verzoekster eerst alleen met haar nieuwe partner naar de Dominikaanse Republiek reisde, zij zelf en haar kinderen tot hun respectievelijke vertrek in 2016 uit Venezuela in de ouderlijke woning bleven, waar zij al jaren met J.Z. had gewoond, en zij bovendien nog naar Venezuela terugkeerde om haar kinderen op te halen, zonder vooraf te weten of haar kinderen de nodige documenten zouden kunnen bekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreigingen door en de vrees voor de leden van La Piedrita.

Bovendien stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster, vast dat eerste verzoekster aanvankelijk evenmin voorzorgsmaatregelen nam betreffende haar kinderen, nadat zij in 2017 en 2018 alleen waren teruggekeerd en J.Z. haar had laten weten dat hij had geweigerd om een tweede persoon te doden in opdracht van La Piedrita. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de terugkeer van uw kinderen naar J. eind 2017/begin 2018, mag het verder op zijn minst verbazen dat wanneer J. u enkele maanden later opbelde om te vertellen dat hij geweigerd had om iemand te doden en dat de bedreigingen zouden hernemen (CGVS I, p. 18-19), u, noch J. voorzorgsmaatregelen namen betreffende de kinderen (CGVS II, p. 11). Immers u verklaarde dat u reeds een week later opgebeld werd door uw dochter J(x) die u vertelde dat zij en haar broer en zus werden aangesproken door enkele mannen die zeiden dat ze hun woning in brand zouden zetten, dat zij op zoek waren naar u en J. en dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS II, p. 12). Hoewel u hierna met J. belde over deze bedreigingen, overlegde u niet met hem over eventuele maatregelen die genomen konden worden. Integendeel, uw kinderen bleven bij uw moeder wonen en hun school voortzetten (CGVS II, p. 12). Het is pas nadat zij een tweede keer bedreigd werden dat uw kinderen nog maar één dag naar school gingen (CGVS II, p. 13). Het is weinig verder geloofwaardig dat, hoewel u verklaarde dat u na deze tweede bedreiging wel nog contact had met J., u hem evenwel niet vroeg of hij bij de colectivos bleef en of hij nog problemen kende (CGVS II, p. 13, 15). Uw verklaring dat u zich niet wou bemoeien in zijn leven omdat u al veel problemen had door de kinderen (CGVS II, p. 15-16), kan in deze geenszins overtuigen. Immers, het de al dan niet deelnemen van J. aan de activiteiten van de colectivos had een directe invloed op de veiligheid van uw kinderen. Dat hij u dit niet zou vertellen (CGVS II, p. 15), is een loutere veronderstelling. Wat betreft uw verklaringen dat u veronderstelde dat hij wel nog bij de colectivos bleef doordat u hem zag op een foto bij een artikel dat dateert van 18 maart 2018 – en dat u eveneens neerlegde - samen met Valentin Santana (CGVS II, p. 13-14), kan uw nalaten in voorgaande niet herstellen. Immers, u gaf zelf aan dat u dit artikel pas was tegengekomen na het overlijden van J. (CGVS II, p. 14).”* De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Dat eerste verzoekster haar kinderen veilig achtte bij haar moeder en op dat moment niet kon weten dat de colectivos wisten waar de kinderen verbleven en school liepen, kan gelet op bovenstaande analyse niet worden bijgetreden. Hierboven werd er reeds op gewezen dat de verzoekster en J.Z. al een aantal jaren in de ouderlijke woning van eerste verzoekster woonden toen J.Z. besloot in 2010 om toe te treden tot La Piedrita, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij wel degelijk op de hoogte moeten geweest zijn van de verblijfplaats van eerste verzoekster en haar kinderen of minstens dat, indien zij hen zouden willen

bedreigen, dit de eerste plaats zou zijn waar de colectivo's hen zouden zoeken. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de colectivo El Piedrita.

Tenslotte stelt de Raad ook vast dat eerste verzoekster na de dood op 19 juli 2018 van haar partner J.Z. en de vader van haar twee kinderen die zich toen in Venezuela bevonden, in de Dominikaanse Republiek bleef en pas op 2 augustus 2019 naar Venezuela terugkeerde na het beweerdelijke schietincident. Zij reisde toen vanuit de Dominikaanse Republiek samen met haar dochter geboren uit haar relatie met C. en keerde op 19 november 2019 terug naar de Dominikaanse Republiek om van daaruit op 22 november 2019 naar België te vertrekken. Verzoekster verklaart dat zij op dat ogenblik geen geld had om tickets te kopen voor haar kinderen zodat zij in Venezuela moesten blijven. De handelswijze van eerste verzoekster is op zijn minst bevreemdend te noemen indien haar kinderen daadwerkelijk verschillende keren zouden bedreigd zijn geweest en derde verzoeker daadwerkelijk in juni 2019 door de leden van de colectivo zou beschoten zijn geweest. Er zou in dergelijke situatie immers redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat zij haar kinderen niet zou achterlaten bij een vriendin indien er geen geld zou zijn geweest om vliegtickets te kopen voor de kinderen. Eerste verzoekster was op dat ogenblik twee jaar weg uit Venezuela en was zelf, behalve toen zij bij haar dochter was in maart 2016, nooit bedreigd geweest. Dat zij desondanks haar partner die reeds in België verbleef achterna reisde en haar kinderen in een bedreigende situatie zou hebben achtergelaten, is een verdere indicatie dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen door El Piedrita omwille van de beweerde betrokkenheid van J.Z. bij deze colectivo.

Uit de vliegtickets die door eerste verzoekster werden neergelegd blijkt verder dat derde verzoeker en tweede verzoekster naar België trachtten te reizen in december 2020, wat niet lukte en daarna terugkeerden naar Venezuela waar zij volgens hun verklaringen verbleven in Palo Verde (notities PO tweede verzoekster, p. 5) en uiteindelijk in mei 2022 met de broer van eerste verzoekster naar België kwamen. Eerste verzoekster maakt geen melding van verdere bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan na december 2020 ten aanzien van haar kinderen. Ook uit de verklaringen van tweede verzoekster en derde verzoeker blijkt dat zij geen andere problemen aanhalen dan diegene die door eerste verzoekster werden aangehaald tijdens haar beide persoonlijke onderhouds. Zo uit de brief van M. D. P. kan blijken dat zij een poging heeft gedaan om de situatie voor tweede verzoekster in Turkije te deblokken, kan hieruit evenwel niets concreet worden afgeleid met betrekking tot de redenen waarom tweede verzoekster en derde verzoeker naar België wilden reizen, zodat ook deze brief geen ander licht kan werpen op de voorgehouden bedreigingen door La Piedrita. In elk geval kan niet blijken dat er een concrete aanleiding was geweest in de periode voor december 2022 waardoor beide kinderen het land moesten verlaten. Eerste verzoekster verwijst in dit verband enkel naar het feit dat ze niet had verwacht dat de procedure in België zo lang zou duren en ze haar kinderen wilde overbrengen. Tenslotte stelt de Raad ook vast dat de oudste dochter van eerste verzoekster, J. zich nog steeds in Caracas bevindt en dat verder geen gewag wordt gemaakt van verdere problemen die zij in Venezuela zou hebben gehad na het definitieve vertrek van eerste verzoekster.

Ook de overige documenten die door eerste verzoekster bij de indiening van haar verzoek werden ingediend, kunnen de bovenstaande analyse van de Raad niet ombuigen. In de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoekster wordt over deze documenten op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Uw identiteit, de identiteit van uw kinderen en de medische voorgeschiedenis van uw moeder worden hier niet betwist, net zomin als uw pogingen om uw kinderen naar België te laten overkomen. De foto's van uw dochter tonen enkel dat zij verwondingen heeft, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin zij deze opliep. De overlijdensakte toont enkel dat J. A. Z. om het leven kwam door middel van een vuurwapen, maar zegt niets over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Hieruit kunnen evenmin de gevolgen voor u en uw gezin afgeleid worden. De foto's betreffende het balkon van uw moeder laten niet toe om zonder meer te besluiten dat dit om een kogelinslag gaat. De foto's van uw ex-partner, Valentin Santana, de colectivos in La Piedrita, mensen die met hen samenwerken en deze van Robert Serra laten niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. Het artikel waarin uw ex-partner op een filmpje te zien is in de nabijheid van Valentin Santana is onvoldoende op te besluiten dat J. daadwerkelijk actief is geweest bij La Piedrita, dat hij probeerde er afstand van te nemen en dat jullie daardoor problemen kregen. De nieuwsberichten betreffende de colectivos en de FAES, die geen betrekking hebben op uw persoon, zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Het nieuwsbericht betreffende de materiaalschaarste is niet van die aard om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw activiteiten in de Dominicaanse Republiek, met name uw deelname aan een manifestatie en uw job, welke u wenst aan te tonen met enkele foto's, worden niet betwist. Het filmpje van de inval van de FAES bij uw moeder toont enkel personen op straat, maar zegt niets over de omstandigheden waarin plaatsvond. De door u en uw advocaat overgemaakte opmerkingen per e-mail na afloop van het persoonlijk onderhoud brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen.”* De Raad stelt vast dat deze motieven, correct zijn en

steun vinden in het administratief dossier. Eerste verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in deze motieven te weerleggen. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat verwerende partij haar op geen enkele tegenstrijdigheid of leugen heeft kunnen wijzen, maar haar enkel wat merkwaardigheden, haar houding en gebrek aan voorzorgsmaatregelen verwijt en dat de door haar voorgelegde documenten bijgevolg geloofwaardige verklaringen ondersteunen. De Raad wijst evenwel op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat eerste verzoekster noch de betrokkenheid van J.Z. bij de moord op Robert Serra noch zijn lidmaatschap van El Piedrita noch de aangehaalde problemen met leden van La Piedrita aannemelijk heeft gemaakt, gelet op de vastgestelde ongerijmdheden in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door haar geschetste context waarin J.Z. tot La Piedrita zou zijn toegetreden, die eveneens de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ondermijnen. Vermits in de verzoekschriften ingediend namens tweede verzoekster en derde verzoeker een identiek verweer wordt gevoerd met betrekking tot de door hen aangevoerde vluchtmotieven, die dezelfde zijn als de door eerste verzoekster aangehaalde motieven, kunnen deze evenmin tot een ander besluit leiden.

Waar verzoekers nog wijzen op landeninformatie waaruit de banden blijken tussen de FAES en de colectivos, wijst de Raad er op dat het bestaan van dergelijke banden geenszins wordt betwist en ook kan blijken uit de overige beschikbare landeninformatie. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers de door hen aangehaalde problemen met en vrees voor leden van Piedrita niet aannemelijk maken en bijgevolg evenmin eerste verzoeksters bewering dat de FAES op 9 januari 2021 bij haar moeder is langsgeslagen en dat zij op zoek zouden zijn naar haar. In de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoekster wordt gemotiveerd dat op het door verzoekster in verband hiermee neergelegde filmpje slechts enkele personen op straat zijn te zien, maar niets zegt over de omstandigheden waarin dit plaatsvond. De Raad stelt vast dat geen enkel concreet verweer wordt gevoerd tegen de beoordeling van het filmpje in de bestreden beslissing.

Door tweede verzoekster en derde verzoekster werden verder geen documenten neergelegd die een ander licht zouden kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen. De overlijdensakte van hun vader werd reeds neergelegd door eerste verzoekster en werd hierboven reeds besproken alsook de documenten die betrekking hebben op hun identiteit en nationaliteit en het medische verslag met betrekking tot tweede verzoeksters' verwondingen opgelopen op 20 maart 2016. Uit de foto's van derde verzoeker op een balkon, waarvan het traliewerk beschadigd is kan evenmin worden opgemaakt waaraan de beschadiging te wijten is, noch waar de foto's werden genomen, zodat deze evenmin een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen. Ook de door eerste verzoekster aangebrachte correcties op de notities van de persoonlijke onderhouds van tweede verzoekster en derde verzoeker zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen om te buigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op de situering in de tijd van de voorgehouden bedreigingen maar kunnen als dusdanig de vastgestelde ongerijmdheden in eerste verzoeksters' verklaringen over de betrokkenheid van J.Z. bij La Piedrita en de voorgehouden bedreigingen nadien, niet verklaren. Gelet op het feit dat tweede verzoekster en derde verzoeker dezelfde vluchtmotieven aanhalen als eerste verzoekster en de verklaringen van deze laatste over de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, maken bijgevolg ook tweede verzoekster en derde verzoeker de voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees voor La Piedrita niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Verzoekers' betoog terzake, kan gelet op bovenstaande vaststellingen, niet tot een ander besluit leiden.

Gelet op verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten, en in acht genomen het geheel van hun individuele omstandigheden en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers' land van herkomst, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren met de colectivo El Piedrita in geval van terugkeer naar Venezuela, omdat hun verklaringen over de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten, niet geloofwaardig zijn.

Indien, zoals *in casu*, wordt vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, is een verder onderzoek naar de materiële voorwaarden van de vluchtelingendefinitie, niet noodzakelijk.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat volgens het UNHCR standpunt van mei 2019 voor een aantal risico profielen waarschijnlijk "*internationale beschermingsoverwegingen zullen rijzen*" en dat deze risicoprofielen door het UNHCR kunnen ter beschikking worden gesteld en dat men ervan kan uitgaan dat personen met hechte banden met colectivos zoals eerste verzoekster, tot deze risicoprofielen behoren, stelt de Raad vooreerst vast dat ook in het standpunt van het UNHCR uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit

het geval kan zijn *“afhankelijk van de omstandigheden van het individuele geval”* en een individuele beoordeling ook in dergelijke gevallen noodzakelijk blijft volgens UNHCR.

Verder wijst de Raad er op dat nergens in het geciteerde UNHCR standpunt staten worden opgeroepen om elke Venezolaan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het is aan verzoekers om concreet aannemelijk te maken dat zij omwille van hun specifieke risicoprofiel nood hebben aan internationale bescherming. De loutere algemene verwijzing naar het UNHCR standpunt, de loutere - niet aannemelijk noch concreet gemaakte - stelling dat eerste verzoekster over gevoelige informatie zou beschikken over La Piedrita, en de loutere veronderstelling dat zij tot één van de door het UNHCR geïdentificeerde risicoprofielen, zouden behoren kan niet volstaan om te besluiten dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in vluchtelingenrechtelijke zin.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip **“ernstige schade”** door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

8.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij de voorgehouden vrees ten aanzien van La Piedrita niet aannemelijk maken.

Verzoekers beroepen zich eveneens op de humanitaire crisis en de precaire economische omstandigheden in Venezuela.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het

Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32).

Het risico waaraan verzoekers in hun land worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantonen dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien.

Waar zij nog algemeen verwijzen naar landeninformatie met betrekking tot terugkeer van Venezolanen na een verblijf in het buitenland, waaruit stigmatisering van Venezolaanse migranten bij terugkeer naar Venezuela blijkt, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela die de drempel van vervolging of ernstige schade bereiken en dit enkel omwille van het feit dat zij naar het buitenland zijn getrokken en daar hebben verbleven. Het louter aanhalen van algemene landeninformatie volstaat niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te nemen, te meer daaruit geenszins blijkt dat elke terugkerende Venezolaan louter omwille van zijn of haar terugkeer uit het buitenland wordt vervolgd of geviséerd. Verder zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoekers op illegale wijze zouden moeten terugkeren en daardoor dreigen te worden gecriminaliseerd.

Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit het door eerste verzoekster neergelegde overlijdensakte blijkt dat haar ex-echtgenoot en vader van tweede verzoekster en derde verzoeker op een gewelddadige wijze is omgekomen. De Raad minimaliseert geenszins de impact hiervan op verzoekers, en in het bijzonder tweede verzoekster en derde verzoeker, gelet op hun minderjarigheid. In zoverre met betrekking tot tweede verzoekster wordt aangehaald dat zij psychologische problemen en zij nog geen hulp heeft kunnen bekomen omdat er lange wachtlijsten zijn en zij lijdt onder de onzekerheid, kan de Raad begrip opbrengen voor de moeilijkheden waarmee tweede verzoekster kampt. Dit valt evenwel niet binnen de gronden voor het verlenen van internationale bescherming en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij

internationale bescherming verlenen aan verzoekers die niet voldoen aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus van 30 mei 2022 getiteld *“Venezuela: Situatieschets”* en EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden geviserd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviserd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig.

Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Hierboven is reeds gebleken dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 30 mei 2022, p. 32-41; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76- 94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers verklaren afkomstig te zijn uit Caracas. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers' verklaarde regio van verblijf, een

gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De door verzoekers bijgebrachte landeninformatie ligt in dezelfde lijn als diegene waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissingen en in haar aanvullende nota. De door hen aangebrachte landeninformatie dateert ook van voor de informatie bijgebracht door verwerende partij. Verzoekers tonen niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Caracas en het al dan niet bestaan aldaar van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekers verwijzen in de verzoekschriften, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekers concreet moeten aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, maken verzoekers dit niet concreet aannemelijk.

9. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker of verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerde problemen met collectivos niet aannemelijk maken. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat zij op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Met betrekking tot tweede verzoekster en derde verzoekster werden daarbij ook bijzondere steunmaatregelen genomen in het licht van hun minderjarigheid, met name werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar en in het bijzijn van hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en de rechtsplegingsdossiers stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die

onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET